

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2025r.

sprawy **O.W.**

skazanego za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12§1 k.k.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 czerwca 2024r., sygn. akt IX Ka 519/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 7 lutego 2024r., sygn. akt II K 1357/23

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.G. – Kancelaria Adwokacka w W. – kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i 60/100), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji dla obrońcy wyznaczonego z urzędu,
3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Pierwsze dwa zarzuty kasacji nie mogły doprowadzić do zamierzonych skutków, bowiem Sąd Odwoławczy nie mógł swoim postępowaniem naruszyć ani przepisów prawa materialnego ani przepisów proceduralnych w postaci art. 200§2 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 193§1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. Zauważyć bowiem wypada, że orzeczenie Sądu Okręgowego ograniczyło się do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, a co za tym idzie, Sąd ten bezpośrednio nie stosował prawa materialnego, nie czynił samodzielnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ani też własnych ustaleń faktycznych. Uchybienia takie mogły w tej sytuacji zostać zarzucone jedynie Sądowi I instancji - co zresztą, co do stosowania prawa materialnego – uczyniono.

Postawienie w trzecim punkcie nadzwyczajnego środka zaskarżenia zarzutu naruszenia art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii umożliwiło odniesienie się do kwestii prawidłowości przeprowadzenia przez Sąd Odwoławczy kontroli instancyjnej apelacyjnego zarzutu naruszenia prawa materialnego. Zabrakło natomiast takiej możliwości jeżeli chodzi o zarzut naruszenia przepisów postępowania – jako że zarzutu takiego nie podniesiono w apelacji, nie można było uznać, w oparciu o treść uzasadnienia kasacji, że intencją skarżącego było postawienie w tej przestrzeni zarzutu naruszenia art. 433§2 k.p.k. Jednocześnie nie postawiono w tym zakresie zarzutu naruszenia art. 440 k.p.k., polegającego na tym, że Sąd Odwoławczy nie dostrzegł określonych, rażących uchybień z urzędu.

Analiza motywów pisemnych Sądu II instancji nie potwierdza zastrzeżeń obrony odnośnie do prawidłowości kontroli instancyjnej przeprowadzonej na okoliczność właściwego zastosowania w sprawie prawa materialnego.

W tym miejscu przypomnieć wypada, że zarzut naruszenia prawa materialnego musi wskazywać na błąd w subsumpcji lub wykładni prawa. Zawsze zatem bazą dla niego są niekwestionowane ustalenia faktyczne. W niniejszym postępowaniu obrona nie tyle twierdzi, że uchybienie Sądu Rejonowego polegało na nieprawidłowej subsumpcji czy też wykładni prawa, ale że „zebrany w sprawie

materiał dowodowy, oceniany w sposób swobodny i obiektywny, pozwala na uznanie, że czyn skazanego wypełnił znamiona czynów z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 59 ust. 1 tej ustawy, co uzasadniało zmianę kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu oraz zmianę opisu czynu”. Uznać tym samym należy, że wbrew zakazowi wynikającemu z art. 447§5 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k., skarżący w istocie podważał w postępowaniu odwoławczym ustalenia faktyczne. Dopiero bowiem ich zmiana umożliwiłaby odmienne zakwalifikowanie czynu przypisanego skazanemu.

Sąd Okręgowy potraktował jednak postawiony w apelacji zarzut odmiennie i odniósł się do niego w sposób merytoryczny. Jego rozważania cechuje zgodność z zasadami logicznego rozumowania i wyczerpujący charakter. Sąd ten opisał zachowania, które mogą być uznane za przejaw uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi z powołaniem się na obowiązujące orzecznictwo, odniósł się do materiału dowodowego, który świadczył o tym, że O.W. dokonywał określonych czynności, które wypełniały znamiona tego przestępstwa, wskazał na okoliczności, które nie pozwalały na uznanie, że nabyty przez niego 3-CMC, w ilości 50 gram, został przeznaczony na jego własny użytek. Sąd wykazał także brak zasadności argumentacji, w której starano się podważyć, że nabyta przez skazanego substancja stanowiła substancję psychotropową w myśl przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Okręgowy nie tylko więc odniósł się do zarzutów i wniosków apelacji, ale także uczynił to w sposób prawidłowy, czyniąc zadość art. 433§2 k.p.k.

Ponad omówione wyżej zarzuty kasacji skarżący zasygnalizował zasadność zbadania przez Sąd Najwyższy z urzędu w trybie art. 536 k.p.k., czy w sprawie nie zaszła „bezwzględna przyczyna odwoławcza wymieniona w art. 439§1 pkt 2 k.p.k. - nienależyta obsada składu sędziowskiego sądu odwoławczego w całości bądź w części (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 lipca 2022 w sprawie o sygn. akt III KK 404/21) w kontekście mającej moc zasady prawnej Uchwały trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 roku BSA 1-4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7) czy też uzasadnienia uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 roku w sprawie I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6 poz. 22)”.

Dokonana w tej przestrzeni kontrola nie dostarczyła jednak podstaw do uznania, że w istocie w niniejszym postępowaniu doszło do wystąpienia uchybienia o randze bezzwzględnej przyczyny odwoławczej. Jak bowiem wynika z powszechnie dostępnych informacji, wszyscy sędziowie zasiadający w składzie Sądu Odwoławczego, zostali powołani na stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Warszawie przed rokiem 2018, co sprawia, że nie mają do nich zastosowania przywołane przez skarżącego judykaty.

Mając na względzie wszystko powyższe należało uznać, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

To zaś skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Obrońcy wyznaczonemu z urzędu przyznano natomiast wynagrodzenie według norm przypisanych, tj. zgodnie z treścią rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Nie znaleziono przy tym żadnych podstaw do przyznania wynagrodzenia na podstawie wskazanego przez skarżącą we wniosku rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie ani też we wnioskowanej wysokości, tj. sześciokrotności stawki wynikającej z tego rozporządzenia - wniosek w tej części nie został zresztą w ogóle uzasadniony.

[WB]

r.g.

